

PRIM MINISTRU

Biroul permanent al Senatului

L. 316, 10. VI. 2024

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea alineatului (1) al articolului 82 din Legea audiovizualului nr. 504/2002*, inițiată de domnul deputat USR Ion-Marian Lazăr (Plx. 224/2024, Bp. 224/2024).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare modificarea alin. (1) al art. 82 din *Legea audiovizualului nr. 504/2002*, cu modificările și completările ulterioare, în sensul stabilirii obligației pentru distribuitorii care retransmit servicii de programe de a include, într-o proporție de minimum 25% din numărul total de servicii de programe distribuite prin rețea, programele SRTV, servicii de programe, libere de retransmisie și fără condiționări tehnice sau financiare, ale radiodifuzorilor privați, aflați sub jurisdicția României, precum și serviciile de televiziune a căror obligativitate de retransmitere este stabilită prin acorduri internaționale la care România este parte (în prezent acestea sunt limitate la 25%).

De asemenea, se propune ca indicele anual de audiență să fie calculat pe baza măsurii audienței realizate în decursul unei perioade neîntrerupte de 12 luni calendaristice, în vederea departajării radiodifuzorilor privați.

Totodată, potrivit inițiativei legislative, „Nu constituie o încălcare a licențelor TV deținute de radiodifuzori, retransmiterea pe teritoriul României, prin spectrul radio (DTH), a programelor regionale ale

Societății Române de Televiziune și respectiv a programelor regionale/locale aferente județelor în care se asigură retransmisia”.

II. Observații

1. Precizăm că prevederile art. 82 din *Legea nr. 504/2002* asigură transpunerea în legislația națională a obligațiilor de difuzare (obligațiile „must carry”), astfel cum acestea au fost instituite prin art. 114 din *Directiva (UE) 2018/1972 a Parlamentului European și a Consiliului de instituire a Codului european al comunicațiilor electronice*. Astfel, prevederile comunitare stabilesc că:

„Art. 114 Obligațiile de difuzare („must carry”)

Statele membre pot impune obligații rezonabile de difuzare („must carry”) pentru transmiterea anumitor canale de televiziune și posturi de radio și a unor servicii complementare asociate, în special servicii de accesibilitate care asigură un acces corespunzător al utilizatorilor cu dizabilități și date care permit furnizarea de servicii de televiziune conectată și de grile electronice de programe, întreprinderilor aflate în jurisdicția lor care furnizează rețele și servicii de comunicații electronice folosite pentru difuzarea către public a canalelor de televiziune și a posturilor de radio, în cazul în care un număr semnificativ de utilizatori finali ai acestor rețele și servicii le folosesc ca mijloace principale de recepție a emisiei posturilor de radio și a canalelor de televiziune. Obligațiile în cauză se impun numai în cazul în care acestea sunt necesare pentru îndeplinirea obiectivelor de interes general clar definite de către fiecare stat membru și sunt proporționale și transparente”.

Se poate constata că prevederile comunitare nu impun un procent anume cu privire la obligațiile de difuzare, fiind lăsată la latitudinea fiecărui stat membru atât decizia de impunere sau nu a acestora, cât și proporția acestora în grilele de programe.

Mai mult de atât, legiuitorul european consideră că impunerea unor obligații de difuzare se poate realiza numai pentru îndeplinirea obiectivelor de interes general, definite ca atare de fiecare stat membru sau în cazul serviciilor de accesibilitate care asigură un acces corespunzător al utilizatorilor cu dizabilități. Tocmai din acest motiv, al caracterului special, de excepție al acestor obligații de difuzare, actualele prevederi ale art. 82 din *Legea nr. 504/2002* prevăd doar o limitare superioară, maximă, până la care se pot impune obligații de difuzare, având în vedere că, din

multitudinea de servicii disponibile, la nivel național sau local, nu toate pot fi catalogate ca servind un interes general, pentru a fi incluse în rândul obligațiilor de difuzare (*must carry*).

Având în vedere cele expuse, considerăm că impunerea unui prag minim obligatoriu de 25% în privința proporției obligațiilor de difuzare este contrară prevederilor comunitare în domeniu, respectiv a condiției de rezonabilitate a obligației.

Totodată, semnalăm faptul că noile teze incluse în cadrul alin. (1) al art. 82 fie sunt redundante, fie nu sunt corelate cu alte dispoziții din *Legea nr. 504/2002* (reguli privind audiența prevăzute la art. 44 -46, reguli privind posturile/programele locale, prevăzute la art. 82 alin (2))¹.

2. *De lege lata*, norma prevede obligația de a include în oferta distribuitorilor programe ale Societății Române de Televiziune/alte servicii de programe „în limita a 25% din numărul total de servicii de programe distribuite” (deci, maxim 25%), în timp ce în forma propusă acest procent este determinat „într-o proporție de minimum 25% din numărul total de programe distribuite” (adică minim 25%).

Astfel fiind, în ceea ce privește această intervenție, întrucât demersul preconizat nu este motivat în cadrul instrumentului de prezentare și motivare, era necesară completarea corespunzătoare a acestuia în acord cu prevederile art. 6,7 și art. 31 din *Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*.

Cu privire la stabilirea criteriului de departajare pentru radiodifuzorii privați pe baza audienței realizate în decursul unei perioade neîntrerupte de 12 luni, precizăm că acest indice poate fi determinat doar în cazul radiodifuzorilor care au realizat transmisii neîntrerupte pe parcursul a 12 luni, însă, ar fi imposibil de determinat în cazul celor care au început să furnizeze servicii media audiovizuale cu mai puțin de 12 luni anterior momentului calculării acestui indice.

De asemenea, era necesar a se analiza dacă se are în vedere perioada celor 12 luni anterioare calculării indicelui de audiență și reformare corespunzătoare, pentru a preîntâmpina interpretări divergente ale normei.

Cât privește expresia „*licență TV*”, semnalăm că aceasta nu este

¹ art. 82 alin (2) din *Legea nr. 504/2002 Distribuitorii care retransmit servicii de programe au obligația, la nivel regional și local, să includă în oferta lor cel puțin două programe regionale și două programe locale, acolo unde acestea există; criteriul de departajare va fi ordinea descrescătoare a audienței*.

definită în cuprinsul legii, nefiind clară semnificația acesteia, astfel că era necesară clarificarea intenției de reglementare, respectiv asigurarea unității terminologice², dacă este cazul.

Totodată, în raport de abrevierea „DTH” și având în vedere prevederile art. 37 alin. (3) din *Legea nr. 24/2000* – care obligă la redarea *in extenso* a termenului, urmată de explicarea abrevierii, în text, la prima folosire, era necesar a se analiza dacă există corespondență între termenul „*spectrul radio*” și abrevierea „DTH”.

Anexăm prezentului punct de vedere opinia Consiliului Național al Audiovizualului, transmisă prin adresa nr. 4355/RF/16.04.2024.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere obiectul de reglementare, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Ion Marcel Ciolacu
PRIM-MINISTRU

Domnului senator Nicolae-Ionel CIUCĂ
Președintele Senatului

² Conform art. 37 din *Legea nr. 24/2000*

ART. 37

Unitatea terminologică

(1) În limbajul normativ aceleași noțiuni se exprimă numai prin aceiași termeni.

(2) Dacă o noțiune sau un termen nu este consacrat sau poate avea înțelesuri diferite, semnificația acestuia în context se stabilește prin actul normativ ce le instituie, în cadrul dispozițiilor generale sau într-o anexă destinată lexicului respectiv, și devine obligatoriu pentru actele normative din aceeași materie.

(3) Explicarea prin abrevieri a unor denumiri sau termeni se poate face numai prin explicare în text, la prima folosire.